

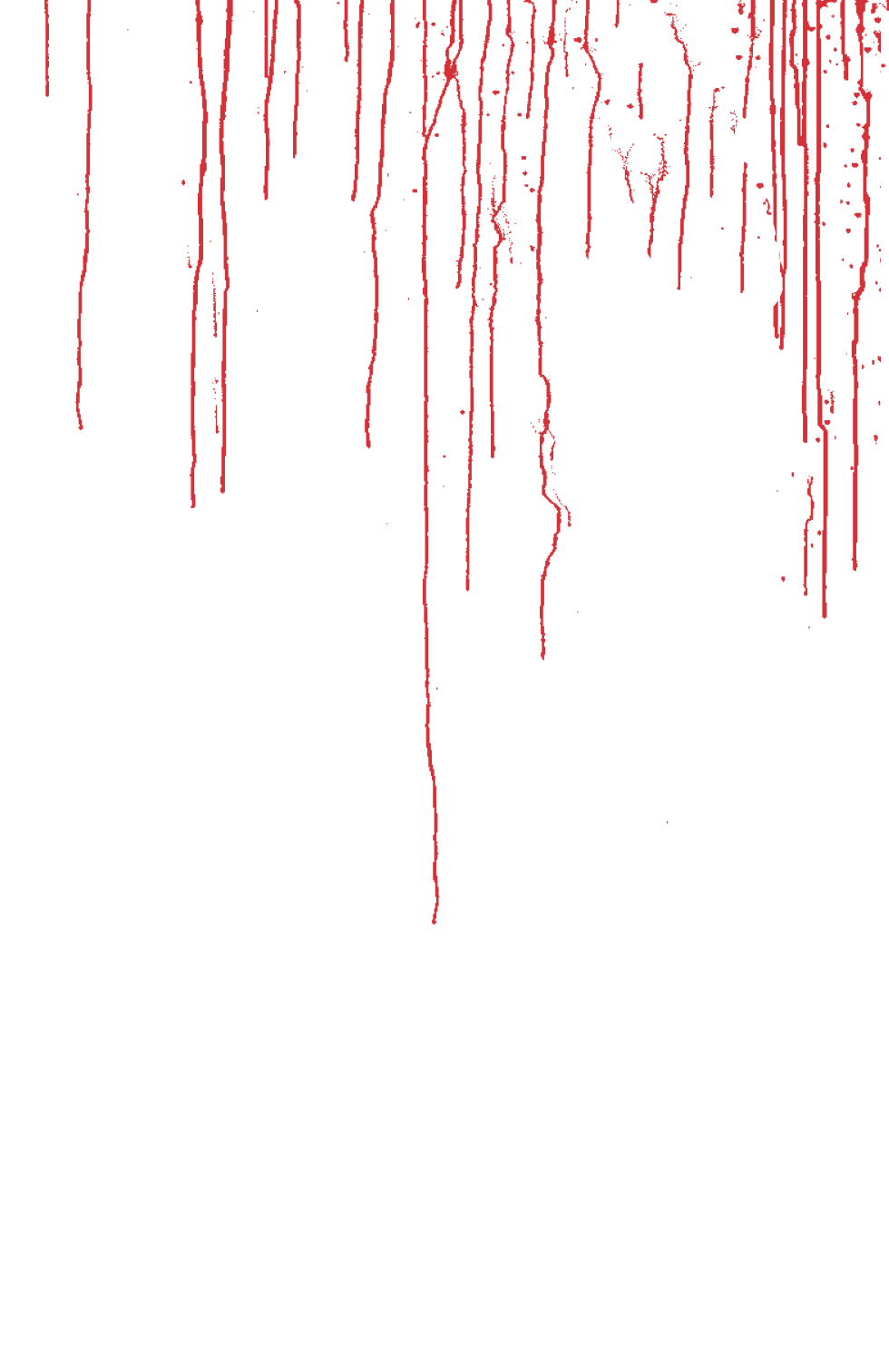
**ERIC
RICKSTAD
ČÍHÁNÍ**

OD AUTORA
BESTSELLERU
TICHÉ DÍVKY

PRVNÍ
PŘÍPAD SONJI
TESTOVÉ

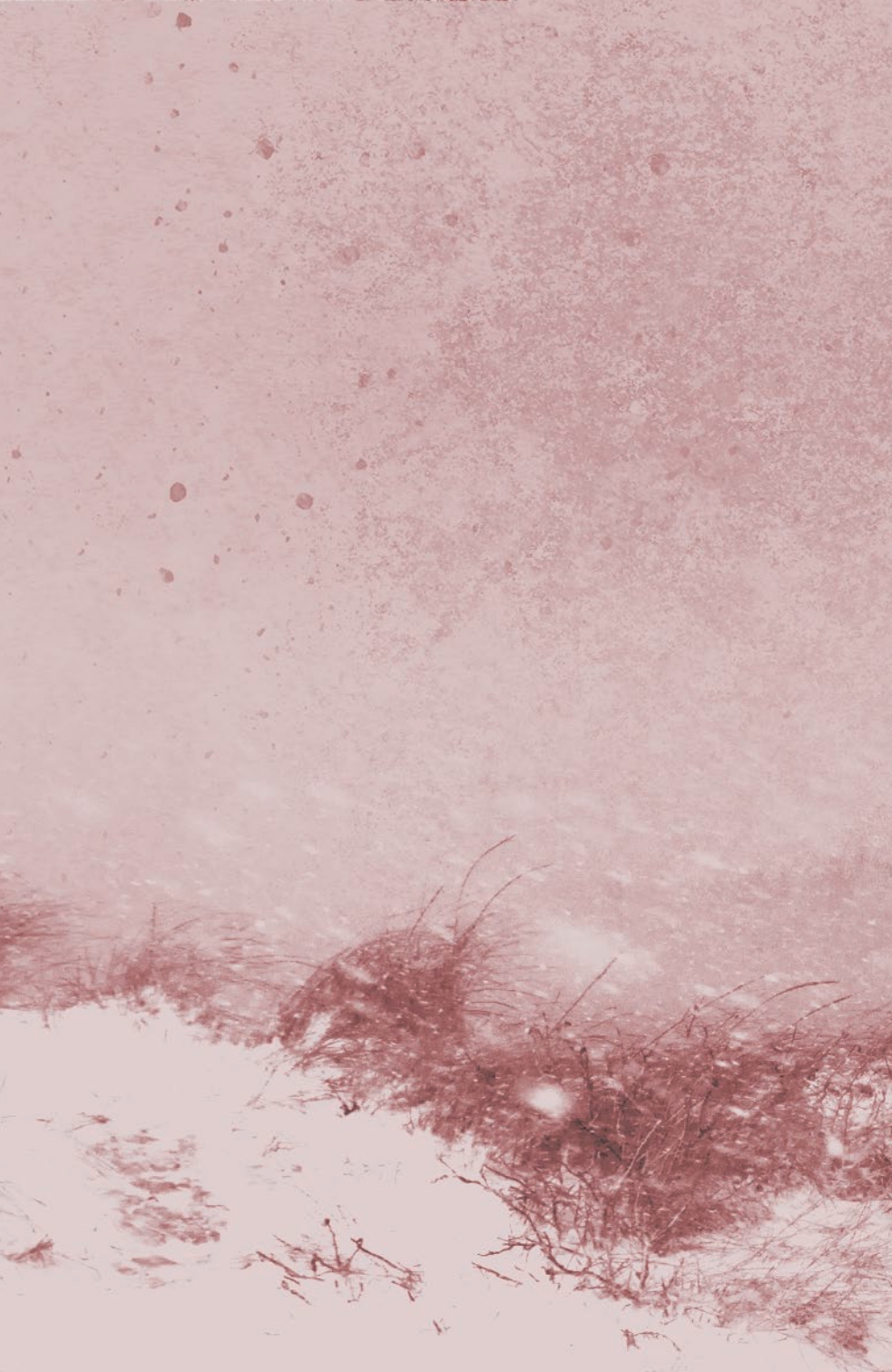
Za idylickou
tváří městečka
se ukrývá temnota
a zlo páchané
na nevinných.

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

**ERIC
RICKSTAD
ČÍHÁNÍ**

ERIC RICKSTAD ČÍHÁNÍ

BRNO 2017

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Copyright © 2015 by Eric Rickstad
Cover photo credit: DSC_0957 by Putneypics
(<https://flic.kr/p/CxNPra>), CC BY 2.0, modified
Translation © Vratislav Kadlec, 2017
Czech edition © Host – vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)
ISBN 978-80-7577-308-1 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-309-8 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-310-4 (Formát MobiPocket)

Mé milované ženě Meridith

ČÁST I.

1

LISTOPAD 2010

Victor Jenkins stál před stáčírnou sirupu Jeda Kinga, hleděl do ohně a modlil se, aby měl dost sil.

Daryn Banks z New Hampshiru a Lester Graves, který byl odtud, stáli naproti němu a také se mlčky modlili. Dobří lidé. Dobří lidé, pomyslel si Jenkins.

Oba muži na sobě měli kostkované košile, modré džíny a pracovní boty s vyztuženými špičkami. Victor si podobné boty koupil ten den ve slevě. Potřel je blátem, aby maličko zmírnil jejich panenský lesk, ale byly mu trochu těsné a měl z nich puchýře. Boty ostatních dvou mužů byly už dost ošlapané, kůže na špičkách byla odřená a prosvítala skrz ni tvrdá ocel.

„Tyhle boty uměj bejt pěkně vostrý,“ křikl na ně ze tmy Jed King a vzápětí se vynořil ve světle plamenů. Plácnul mohutnou dlaní Victora po rameni, až to zabořilo.

Obrátil do sebe plechovku piva, krknul, pak plechovku zmačkal a hodil ji do ohniště, kde už se vršily její padlé spolujojobnice. Vytáhl z chladicího boxu další pivo, otevřel ho, odfoukl pěnu a zhluboka si loknul. Olízl si mohutný nakroucený knír.

„Pojďte za mnou,“ poručil.

Trojice mužů ho následovala, Victor se vlekl jako poslední.

King se proplížil za stáčírnu, ke staré kůlně. Sepnulo čidlo pohybu a prostor za boudou ozářilo jasné světlo. Victor zíral do nečekané, odhalující záře. King si vzal k srdci rčení „můj dům, můj hrad“ a vybavil svou usedlost nejnovější zabezpečovací technologií. Tohle byl jen jeden příklad z mnoha. Podél příjezdové cesty a na hranicích svého pozemku, osázených výstražnými cedulemi, nainstaloval kamery pro sledování zvěře, které natočily a nafotily každého vetřelce. Victor to věděl moc dobře, protože teď kamery na Kingův příkaz sám vypnul.

Victor měl občas pocit, že Kingova důkladnost hraničí s paranoíí, ale chápal to. Když se v těchto dnech člověk snaží vykonávat Boží vůli, nikdy nemůže být dost opatrný. A dnešní noc byla právě takový případ. Kingova oddanost nepopulárnímu, ale vznešenému cíli dělala na Jenkinse velký dojem. Mlčky se modlil, aby měl dost sil, protože věděl, že budou zapotřebí.

King vylovil z kapsy dickiesek zmeř klíčů a odemkl visací zámek na dveřích kůlny.

Uvnitř byla o stěnu opřena hromada tyček k rajčatům, na kterých byly připevněné nápisy. King jednu z nich vzal, sebral kladivo, vyšel ven a zatloukl ji hluboko do země, jako by probodával upíří srdce.

Trochu ceduli narovnal a poodstoupil, aby si nápis mohl přečíst.

VRAŤTE NÁM VERMONT

„Pěkný,“ řekl Graves.

King stál se založenýma rukama, jako by si prohlížel umělecké dílo. Tričko se mu napínalo zvířecími bicepsy a na předloktí mu vystupovaly vytetované číslice 18:22.

„Naložte to,“ zavelel.

Victor naložil svoje cedule a kladivo na zadní sedadlo rezavého cavalieru své ženy, protože kufr byl plný sportovního náčiní. Když byl hotov, přeskládal Kingovy cedule a kladivo do jeho zbrusu nového nákladního pickupu, chevroletu silverado. Kingovi se opravdu dařilo, jeden ho za to musel obdivovat. King nevěděl, jaké to je, když člověku nadávají a vyhrožují rozhněvané matky, protože jim řekl, že jejich synácci nejsou dost dobří do fotbalového nebo baseballového týmu. Dělal sám na sebe. Nemusel poslouchat nikoho krom Boha – toho se bál a řídil se jím. Měl poněkud drsnější způsoby, to jistě – proto se také hojně setkával s nepochopením u sekularistů a u těch, jejichž výklad Bible byl příliš volný.

„King žádnéjm matkám podlízat nemusí,“ říkal Victor často Fran, když s každou novou sezonou čelil jejich sžíravé kritice.

„A taky je dvakrát rozvedenej,“ odpovídala mu na to Fran. „Jakpak to přijde, u Božího služebníka? Dokonce ani jeho vlastní děti ho nesnesou, co jsem slyšela. Rozhodně jsi stokrát větší chlap než on.“

Milá, nejmilejší Fran. Byla Victorovou kotvou už osmnáct let. Kdysi dávno ho zachránila – ona a Pán. Netušila, kolik jí dluží. Bůh jí žehnej.

„Viki,“ houknul na něj King. „Přestaň snít s otevřenejma očima a pojď dovnitř.“

Victor zaběhl do chalupy.

King stál u karetního stolku a před sebou měl rozloženou velkou mapu městečka Canaan.

„Dneska v noci zahájíme boj proti sprostotě, která zachvátí tenhle stát. Dál už to nemůžem trpět,“ prohlásil.

Pohlédł na Victora. „To je jediná věc, na který se shodneme s mojí bejvalkou. Tenhle ten morální úpadek. Snažíme se s mojí první ženou učit našeho kluka, co je správný, a oni ho kvůli tomu šikanují. A to nemyslím jenom spolužáky. Taky učitelé, ředitel... Cpu mu svoje názory.“

„Ježiši,“ řekl tiše Graves s vážným výrazem.

„Ježíš nemá s jejich ďábelským dílem nic společného,“ upozornil ho King. „Kluk přines do školy na referát knížku o lovu vysoký a učitelé začali vykřikovat něco o ‚ukrutnostech pachánějích na zvířatech‘! Ale sami cpu mýmu synovi svoje knížky o dvou tatíncích a já nemůžu říct ani ň. Musím to tolerovat. Jestli chcete hřešit doma v ložnici, jestli chcete kazit vlastní dítě, nemůžu s tím nic dělat. Ale netahejte to do školy, kterou pomáhám financovat, a neberte mi věci, který tu byly odjakživa, jako třeba Vánoce.“

„V New Hampshiru je to to samý,“ prohlásil Banks.

Victor přikývl. „Můj syn si stěžoval, že dostává valentinky,“ vyprávěl, „protože to prej zraňuje city ostatních děcek. Člověk dneska už ani nesmí bejt oblíbenej. Děti si nesměj posílat valentinky.“

„Jak se tvému klukovi vlastně daří?“ zeptal se Graves.

„Dobře,“ rozzářil se Victor. „Ale musel na tom tvrdě makat. Je teď sám doma zavrtanej do knížek o útočný taktice, takže...“

„O tvým zlatým chlapci všichni moc dobře víme,“ přerušil ho King. Zabodl prst do mapy, nalil do sebe pivo a plechovku hodil do koše. „Trochu s tím pohnem.“

„Nejdřív bych se rád pomodlil,“ řekl Victor, sklonil hlavu a znovu se začal modlit, tentokrát nahlas. Modlil se, aby je v nastávající zkoušce neopustilo odhodlání, které budou všichni potřebovat.

2

Dítě konečně usnulo a Jessica Cumberová, která nevydržela v klidu a vždycky se potřebovala něčím zaměstnat, se rozhodla před návratem Merryfieldových vyprat. Bylo jasné, že nebudou pryč moc dlouho. Pan Merryfield chytil nějakou střevní chřipku a dneska šel poprvé za celý týden ven.

Jessica pana Merryfielda zbožňovala. Tajně, pochopitelně. Byl to zralý muž. A Jessice připadala zralost velice přitažlivá. Navíc byl pan Merryfield hvězda. Kvůli případu byl skoro neustále v televizi.

Spolužáci ve škole, dokonce i učitelé, na Jessicu každý den naléhali, jestli nemá o případu a o Merryfieldových nějaké novinky. Jessica o případu nevěděla ani ťuk, ale i kdyby něco věděla, nikdy by pana Merryfielda nezahlavila. Ačkoli musela přiznat, že někdy si pozornost užívala a snažila se vytvářet dojem, že do případu vidí.

Když zamířila po elegantním dřevěném schodišti někdejší mlékárny vzhůru, v žaludku jí podivně zaškrundalo. Doufala, že to taky není střevní chřipka. V tak mrňavém městečku, jako je Canaan, se každá choroba rychle rozšíří.

Nyní stála nad schody, přidržovala se mahagonového sloupku a nahlížela přes zábradlí. Byla do toho schodiště vážně blázen. Ladné dřevěné křivky klesaly do přepychové vstupní haly v přízemí, prosklené vstupní dveře ozařoval

zvenčí úplněk a měsíční světlo se rozlévalo po podlaze z mramoru. Kámen vytěžili nějakí místní mladíci, kteří teď už byli dobrých sto let po smrti. Železné radiátory drnčely a syčely. Jessica se otrásla. Představila si ústřední topení jako oběhový systém mlékárny, ve kterém místo vody koluje horká krev.

Zula si tenisky a bosky prošla chodbou. Roztáhla ruce a nehty s drnčením přejela po deštění.

Zastavila se před panskou ložnicí, zabubnovala prsty o zárubeň a rozmáchlým, divadelním gestem rozsvítila. Tadá! Když to udělala, nemohla si pomoci a musela pokaždé znovu žasnout nad obrovitostí té místnosti. Do ložnice by se vešel celý přívěs její matky. Lustr byl tak vysoko, že když chtěl člověk vyměnit žárovku, potřeboval k tomu žebřík, na stropě byly stále původní ozdobné plechové kazety a bílá stropní lišta se leskla, jako by sádra byla ještě vlhká. Vrstvy omítky nastřádané na stěnách za desítky let nechali Merryfieldovi odstranit a odhalili původní mahagonové obložení. Jessica tyhle podrobnosti znala, protože když tu byla poprvé a ucházela se o práci, paní Merryfieldová ji do nich zasvětila a provedla ji po domě. Jessica se tehdy celou dobu modlila, aby dostala šanci dělat chůvu právě v tomhle domě. Právě u tohoto muže a jeho rodiny.

A teď tu tedy byla.

Sen se splnil.

Když o tom velkém starém domě vyprávěla matce, ta jen zamumlala: „Ani bych nevěděla, jak v takovém baráku bydlet.“

„Já bych se to naučila,“ prohlásila Jessica.

Po špičkách došla ke starobylé posteli s masivní pelestí. Chodidla se jí bořila do bujného koberce jako do měkouč-

kého, chladivého mechu. Hrana matrace jí sahala až k hrudi. Pelest byla ze stejného dřeva jako deštění – působila mužně, ačkoli peřiny byly nadýchané a s květovaným povlečením, ze kterého vyzařovala ryzí ženskost. Poslední dobou Jessicu začalo zajímat všechno, co mělo venkovský, rustikální nádech. Přitahoval ji zvláště francouzský venkov. Jednoho dne by se chtěla podívat do Provence. Střádala si na to peníze vydělané hlídáním. Na tohle a na vysokou, pocho-pitelně. Chtěla studovat veterinu.

Jessica si do těch přepychových peřin jednou lehla. Jen na chvíličku a měla z toho výčitky svědomí. Lehla si tam se svým milým.

Se svým milým.

Hm. Líbilo se jí, jak to zní! Tak uhlazeně, dospěle. I když její milý ve skutečnosti nebyl ani uhlazený, ani dospělý.

Když si tehdy lehla do peřin, cítila se jako princezna na hrášku, která zrovna našla tu správnou postel. Měla chuť ležet tam už napořád.

Vykročila přes místnost ke koupelně pro špinavé prádlo. Když se zastavila, aby se na sebe podívala do zrcadla, zaslechla nějaký zvuk. Jako by se otevřely a hned zase zaklaply vstupní dveře.

V ústředním topení zalupalo.

Jessica naklonila hlavu ke straně.

Ticho jí rvalo uši.

Vykročila do chodby a nahlédla přes zábradlí.

Ústřední topení zadrnčelo.

Vstupní dveře byly odemčené – tak jako všechny vstupní dveře v Canaanu. Vždyť tohle byl přece Vermont – *The Kingdom*, Království, jak kraji na severovýchodě státu říkají místní.

Ústřední topení mlčelo. Ve staré mlékárně bylo ticho jako v klášteře.

„Haló?“ zavolala Jessica a její hlas se rozlehl mramorovou vstupní halou.

Dům jí neodpověděl.

„Haló?“

Dítě, napadlo ji najednou a zmocnil se jí děs. Něco se stalo. Jessica to cítila, neklid jí stoupal hrdlem vzhůru a v krku cítila kyselou pachutí.

Rozběhla se chodbou k dětskému pokoji a celá zadýchává se zastavila ve dveřích. Srdce se jí vystrašeně chvělo za tenkými žebry.

Z pokojíku se neozval ani hlásek.

Jessica po špičkách zamířila k dětské postýlce, strachy bez sebe, neodvažovala se ani rozsvítit.

Zhluboka se nadechla a pohlédla do postýlky.

Postýlka byla prázdná. Dítě bylo pryč. Věděla to. Nicméně když si oči zvykly na tmou, všimla si, že pod pohupující se loutkou antilopy stále leží maličký Jonatánek. Nehýbal se, ale dýchal. Spal.

„Uf,“ oddechla si Jessica a s úlevou se opřela o dětskou postýlku. „Díkybohu.“ Políbila si špičky prstů a dotkla se jimi horkého dětského čelíčka. Potom se vrátila nad schody a zadívala se na odemčené vstupní dveře.

„Nikdo tu není,“ zašeptala prázdnému domu. Vzpomněla si na matčina slova: „Ze starýho baráku novej neuděláš. Je fuk, jak moc ho vyfintíš. Vždycky tam bude průvan. V noci se bude ozývat skučení. Bude to strašidelný.“

Jessica se vrátila do panské ložnice.

Při podlaze studeně táhlo. Jessica se otrásla a zalitovala, že se zula. V tomhle chladném průvanu se peřiny zdály ješ-

tě lákavější. Uvažovala, že by si na chvíličku zdřímla a potom je po sobě urovnala. Kdo by se to dozvěděl? Zabořila ruku do peřiny a vyhoupla se na postel. Když si lehla, něco ji zatlačilo do boku. Zašmátrala pod peřinou a vytáhla tvrdý plastový předmět. Erotickou pomůcku pro ženy. Upustila to, jako by ji štípala vosa, a posadila se.

Asi před měsícem Jessica její milý ukázal na notebooku pana Merryfielda jednu webovou stránku. Prodávali tam ženské pomůcky všech tvarů a velikostí. Když Jessica použila to slovní spojení a řekla svému milému, aby tu stránku zavřel, obvinil ji, že je přílišně pruderní. „Seš hrozně naivní,“ řekl. „Ale já už tě zkazím. Vsadím se, že Merryfieldovi mají erotický hračky poschovávaný po celým baráku.“

„Nesnáším výraz ‚hračky‘,“ prohlásila Jessica. „A Merryfieldovi na tohle nejsou.“

„Na to jsou všichni,“ řekl její milý.

Chtěla něco namítnout, ale v těchhle věcech byl přece jen zběhlejší. V tom bylo mimo jiné jeho kouzlo, ne? Jeho věk. Jeho zkušenost. A utajení, které z toho vyplývalo.

Jessica se na chvíli zamyslela, jestli ten zvuk, který předtím zaslechla, nezpůsobil on – jestli se tajně nevlízl do domu. Nečekal náhodou, až Jessica půjde zkontrolovat dítě, a nepodstrčil do postele erotickou pomůcku, aby potvrdil svá slova? Neustále takhle vtipkoval. A vždycky musel mít pravdu. Bylo to jako nějaká choroba. Taky rád strašil lidi. Zvláště Jessicu. V tomhle byl trochu ujetý. Děsně ho bavilo ji strašit. Co je to za člověka, že se vyžívá v podobných věcech? Nikdo přece nemá rád, když ho někdo děsí. Jenže čím byla vyděšenější, tím víc se smál. Došlo jí, že dospělost někdy nesouvisí s věkem – zvláště když přijde na mužské pokolení. Ale stejně ho milovala.

Hrozně ho milovala.

Tehdy večer ho však odstrčila – přesvědčila ho, aby notebook pana Merryfielda zavřel. Neměla by ho používat. A on ji vzápětí začal líbat. Jakmile na chvilku zavládlo ticho, jakmile se vyskytla nějaká odmlka, hned se na ni vrhl a začal ji líbat – jako by mlčení znamenalo souhlas.

Nakonec skončil na ní, potom ji odvedl dolů na gauč. Opět. Mačkal se na ni celou svou vahou. Jeho pach se jí dral do nosu. Oddala se mu. Pak se jako vždy cítila provinile, jako by zklamala, jako by dala v sázku celou svou budoucnost, studium veterininy, kariéru šlechtitelky koní, letní dům v Provinci – výměnou za pár hloupých, sobeckých okamžiků.

Když tehdy venku zastavil land rover Merryfieldových a salonem prokmitla záře předních světel, její milý jen tak tak stihl prchnout postranním vchodem. Když pan Merryfield vešel dovnitř a zeptal se: „Jak to dnes večer šlo?“, ještě v sobě svého milého cítila.

Ted' Jessica vzdychla a silou vůle se zvedla z postele.

V koupelně si vydrhla ruce. Přeskládala špinavé prádlo z koše do košíku a vyšla s ním z místnosti.

Nad schody raději zavolala: „Jdu dolů s prádlem! Jestli seš tam a vybafneš na mě, tak tě přísámbohu zabiju!“

Došla do přízemí, přikrčila se, aby se nepraštila do hlavy o nízký trám, a zamířila po schodech do sklepa. Každý schod skřípěl, jako by se hřebíky uvolnily a celé schodiště se mělo každou chvíli zřítit.

Staré dveře nad schody se začaly zavírat, tak jako vždycky.

Dole se musela Jessica znovu sehnout kvůli nízkému trámu a honem vykročila do protějšího kouta, než se světlo seshora docela ztratí. Zatáhla za šňůrku a rozsvítila osamělou žárovku u stropu. Kolem se rozlilo mdlé žluté svět-

lo a temné sklepení bez jediného okna ho rychle pohltilo. Na kamenných zdech se srážela vlhkost a zdálo se, jako by stěny v šeru pulzovaly. Bylo tu dusno a páchlo to tu plísní. Kamenná podlaha byla na dotek slizká a studila Jessicu do bosých chodidel. Jessica zahlédla v pastičce mrtvou myš – měla zlomený vaz, byla celá napuchlá a oči jí lezly z důlků. Matka měla pravdu. Z podobného baráku se nový udělat nedal. Jessica se přihrčila pod stropními trámy. Ve vlasech se jí zachytila pavučina. Merryfieldovi měli původně v plánu udělat prádelnu ze spíže vedle kuchyně, ale potom se objevily problémy s potrubím.

Nebylo divu, že Merryfieldovi byli radši, když se Jessica o prádlo nestarala a sem dolů nechodila, protože tady bylo krásně vidět, že celé sídlo stojí na drolicích se kamenných základech a pod honosnou slupkou se skrývá sklepení vlhké a tísnivé jako hrobka.

Pračka a sušička stály uprostřed kruhu žalostného žlutého světla z žárovky. Na křivé dřevěné polici nad nimi bylo staré rádio. Jessica ho zapnula a chvíli točila čudlíkem, až naladila nějakou veselou popovou melodii na jedné mont-realské stanici.

Na sušičce čekala hromada špinavého pánského oblečení. Jessica vzala kalhoty k obleku a zkontrolovala, jestli v kapsách nejsou drobné nebo propisky. Na flek od čokolády pečlivě nastříkala odstraňovač skvrn, přesně podle návodu na plechovce. O prádlo pana Merryfielda se starala ráda. Ráda vítězila nad vytrvalými skvrnami. Čím byly vytrvalejší, tím bylo vítězství sladší. Vzala košili, zvedla ji k nosu a se zavřenýma očima k ní přivoněla.

Košile voněla po jeho vodě po holení a cigaretovém kouři, ano.

Ale také po něm.

Po jeho těle.

„Jone,“ špitla Jessica.

Zbožňovala zvuk jeho jména na jazyku.

Jone.

Když to vyslovila, cítila příjemné mrazení v zádech.

Jone.

Strčila kalhoty i košili do pračky, přidala přesně odměřený kalíšek pracího prostředku, zaklapla víko, nastavila praní zastudena a zapnula pračku.

Zkontrolovala sušičku a vyndala z ní předešlou várku prádla.

Když skládala košili, měla dojem, že zaslechla zavržení schodu. Zdálo se jí, že zahlédla světlo z otevřených dveří nad schody. Ale těžko říct. Mimo kužel slabé záře z žárovky skoro nic neviděla. Pračka zarachotila. Jessica se vrátila ke skládání košile.

Znovu se ozval hluk. Jessica zamžourala do tmy. Rozbušilo se jí srdce. „Haló?“ Žádná odpověď. „Jestli to seš ty, tak odpověz. Takhle mě nestraš!“

Ozval se nějaký další zvuk. Snad odkašlání?

A pak... nic.

Dostala příšerný strach.

Cítila, že musí okamžitě odtud.

Jakýsi zvířecí pud jí napovídal: Uteč z domu. Okamžitě. Uteč.

Ale kudy? Ze sklepa nebyl jiný únik než po schodech.

Přepážka, blesklo jí hlavou.

Spěšně vykročila do tmy směrem k přepážce a čelem narazila do dřevěného trámu. Před očima se jí rozlétly hvězdičky. Popadla ji čísi ruka. Jessica vykřikla. Někdo ji otočil

a do očí jí zasvítilo prudké světlo. Neviděla, co je za ním. Sklonila zrak a snažila se popadnout dech. Zahlédla, že muž drží v ruce kladivo.

3

„Sakra,“ zamručel Jonathan Merryfield.

Sundal si brýle a promnul si kořen nosu, potom si brýle zase nasadil a poposedl. Kožené sedadlo spolujezdce zavrzalo. Přední světla land roveru přejela po cihlách a břechtanu na průčelí někdejší mlékárny.

„Co je?“ zeptala se Bethany.

Jon zavrtěl hlavou, jako by chtěl zahnat nějakou neblahou vzpomínku. „Ten kluk,“ povzdechl si. „Její přítel. Ať už je to kdokoli. Budeme ji muset propustit.“ Zasténal a chytil se za břicho.

Bethany vypnula motor a zhasla světla. Okna domu se propadla do tmy. Položila manželovi ruku na rameno. „Je ti trochu líp?“

„Pokud se ptáš, jestli už nemám pocit, že každou chvíli vyzvrátím vnitřnosti, tak ne. Není mi líp.“

„Promiň, že jsem trvala na tom, abysme tam jeli,“ řekla Bethany a zase ruku spustila. Manžel strávil závěr večera na záchodě. V bolestech. Bethany si stála za tím, aby šli na večeři, protože v úterý večer to tak dělali vždycky, a teď si to vyčítala. Měla to zkrátka v povaze – často trvala na něčem, co se zpočátku jevilo jako nezbytné, životně důležité a nepostradatelné. Tahle snaha zřejmě pramenila z úzkostlivé potřeby být za všech okolností dokonalá a posléze se nejednou uká-

zala jako neopodstatněná. Mnohdy šlo o události, kterých se dokonce ani zúčastnit nechtěla, měla však pocit, že by se jich zúčastnit měla. Jon jí vždycky podle očekávání vyhověl. Proč si nemohl projednou stát za svým? Mohl přece říct: *Ne, nikam nepojedem. Je mi špatně.* Mohli oba zůstat doma a odpočívat. Místo toho kapituloval. Jak to, že muž, který se věnuje tak těžké a namáhavé profesi a v práci je tak průbojný, dominantní a neústupný, muž, který ostatními tak obratně manipuluje – jak to, že podobný člověk je v osobním životě tak váhavý? Jako by šlo o dvě zcela odlišné osoby. A mimochodem: Kdy vlastně začala pohrdat stálostí, důsledností a předvídatelností, tedy vlastnostmi, ke kterým se celý svůj dospělý život snažila dopracovat? Vždyť přece ještě nedávno prohlašovala, že je od svého partnera vyžaduje, a dokonce je na něm obdivuje.

„Já si s ní promluvíme,“ prohlásila. Toho kluka zahlédla jen jednou – před pár týdny viděla, jak vyklouzl z domu do tmy. S Jessicou už o něm mluvila. „Kamarádky tu mít můžeš. Ale už žádní kluci.“ Chudák Jessica se tehdy hrozně červenala. Tváře měla rudé, jako by jí někdo vrazil facku. „Už se to nestane,“ vyhrkla a přísahala na svou duši.

Bethany jí rozuměla víc, než Jessica tušila. Jessica by byla nejspíš dost ohromená, kdyby zjistila, kolik kluků Bethany na střední *potěšila*, zatímco někomu hlídala děti nebo když její rodiče byli na jednom z těch příšerných, leč povinných večírků, z nichž se pokaždé vraceli nalití a rozhádání. Jednou v neděli, když se zas vyrazili ožrat do Seer Suckeru, se u nich staval pan Alcott, jeden z otcových obchodních partnerů, kterému mimochodem také hlídala děti, a zastihl Bethany doma samotnou, jak se sluní v bikinách u bazénu. Hlava se jí malinko motala ze sálajícího slunce a sklenice

matčina ginu s tonikem, který ji už hřál zevnitř. Zrovna den předtím jí bylo sedmnáct. „Páni, naše malá Beth,“ řekl tehdy pan Alcott a posadil se vedle ní na kraj lehátka. „Koukám, že myši mají pré.“ Bethany si upravila uvolněnou podprsenku, zaclonila si rukou oči, podívala se na něj a pak vrhla letmý pohled na jeho volkswagen karmann-ghia, zaparkovaný na příjezdové cestě. Cítila kapku potu na horním rtu. „Už to tak vypadá,“ řekla a poválela jazyk v ústech, aby si vychutnala ostrou svěžest citronu a jalovcovou chuť ginu. Pan Alcott položil hladkou, pěstěnou ruku na její opálené lýtko. „Nechtěla by ses projet?“

Ta jízda trvala celé léto.

Neřekla o tom živé duši. Dokonce ani Jonovi. Jestli byla na něco pyšná, tak na to, jak dokáže udržet tajemství. Mnohokrát se jí to hodilo.

Bethany vystoupila z land roveru a honem auto obešla, aby pomohla Jonovi. Kravatu měl uvolněnou, košili neupravenou. Obličej se mu leskl potem.

Bethany ho doprovodila ke dveřím. Pohyb rozsvítil světlo nad vchodem. Bethany otevřela a dovedla manžela dovnitř.

Dítě brečelo.

V srdci Bethany ten zvuk ucítila, ještě než k ní pronikl ušima.

Ne, nebrečelo.

Kvílelo.

Nářek otřásal celým domem. Odrážel se mezi zdmi staré mlékárny a pronikal jimi. Žalostný nářek opuštěného dítěte.

Bethany si představila, jak si to Jessica rozdává s nějakým uhrovitým klukem, zatímco malý Jon ječí. Ta malá

čubka. „Jessico!“ zakřičela Bethany od paty schodiště. Shodila botky od Ferragama, vrhla se vzhůru po schodech a brala je po dvou. Jon se zatím usadil na kraji starožitné dřevěné lavice s hlavou v dlaních. „Jessico!“

Malý Jon kvílel tak silně, až se zdálo, že se mu hlasivky každou chvíli utrhnou a rozletí v krvavé spršce. Ten zvuk Bethany drásal do morku kostí.

Vyběhla schody, rozběhla se chodbou a znovu zakřičela: „Jessico!“

Vtrhla do dětského pokojíku. Rozsvítila a přiskočila k postýlce. Jonatánek. Tvářičku měl staženou v křeči, brunátnou, nateklou a vlhkou. Bethany vzala tu horečnatou změř ručiček a nožiček do náruče. Přitiskla si ho na prsa a pohladila ho po hlavičce. „Pššššt. Už je to dobrý. Máma je doma. Pššššt.“

Křik postupně utichal. Bethany odnesla dítě do přízemí, cítila, jak jí v zápěstí tepe krev. Chvatně došla k manželovi. „Jone. Něco se stalo.“

Jon zvedl hlavu z dlaní. Vypadalo to, že bude každou chvíli zvracet, ale při těch slovech se postavil.

„Co se stalo?“ zeptal se. Dotkl se Jonatánka a konečky prstů ho pohladil po zádech.

„Jessica tu není,“ řekla Bethany.

„Ale musí tu přece bejt,“ namítl Jon.

„Všude jsem ji hledala. Dívala jsem se nahoře do pokojíku. Nikam jinam tam nesmí chodit, leda by skládala prádlo.“

„Taky neměla dovoleno šoustat na našem gauči.“

„Musíš se dát do kupy a něco udělat.“

Jon prošel kolem Bethany, zamířil vzhůru po schodech a ztěžka se přitom opíral o zábradlí.

Bethany zatím s malým Jonem v náručí prohledala kuchyni, pracovnu, knihovnu, jídelnu, salonek i pokoj pro

hosty, kde Jon poslední dobou trávil noci – kvůli přívalu práce a žaludečním nevolnostem toho ovšem moc nenaspal. Do ložnice Jessica chodit nesměla, ale kdoví co tu dělala, pokud byla sama. Bethany si moc dobře pamatovala, jak se sama chovala, když na střední hlídala děti, jak lidem šmej-dila v šuplících a tahala si do bytu kluky. Procházela obývá-kem a najednou se zarazila. Dveře do sklepa byly maličko pootevřené. Obvyčně bývaly úplně zavřené – tedy pokud nebyl zrovna někdo dole.

Bethany měla pocit, jako by náhle zdolala veliké převý-šení a ohromný tlak jí rval bubínky.

Malý Jon se jí zavrtěl v náručí. Bethany ho lépe chytila a otevřela dveře do sklepa. U paty schodiště skomíralo žluté světlo z jediné žárovky. Bethany cítila, jak se jí mezi žebra zařezává ledové ostří viny. Dole hrálo rádio. Jessica prala. Od té doby, co ji načapali s klukem – a ačkoli Bethany trva-la na tom, že se o podobné věci starat nemusí –, se Jessica vždycky, když uložila Jonatánka a udělala si úkoly do ško-ly, pustila do domácích prací. Zjevně byla ve sklepě a ne-slyšela Jona s Bethany přijít, protože měla puštěné rádio a zapnutou pračku. Staré kamenné základy, trámy a tlus-té podlahy člověka dole úplně odřízly od světa. Bethany měla jedinou výhradu – Jessica si měla dolů vzít chůvičku. Ale Bethany sama na to kolikrát zapomínala. Jednou takhle přišla ze sklepa a zjistila, že Jonatánek křičí, jako by ho ně-kdo strkal do rozpálené pece. Odsoudila to děvče trochu moc rychle.

„Jessico,“ zavolala a hněv se z jejího hlasu vytratil. „Jes-sico.“

Sestupovala po schodech.

Na každém schodu znovu volala dívčino jméno.
A na každém schodu volala o něco hlasitěji. „*Jessico!*“

Jon Merryfield byl nahoře v manželčině ložnici a zrovna si všiml, že peřina na posteli je neupravená, když vtom zaslechl, že jeho žena ječí.

4

Policejní vyšetřovatelka Sonja Testová prudce zahrnula svým rachotícím peugeotem na příjezdovou cestu Merryfieldových a zastavila za dvojicí hlídkových vozů.

Sakra.

Vermontská státní policie už byla na místě činu, před domem neuspořádaně parkovala policejní auta s otevřenými dveřmi, ozývalo se skřehotání policejních vysílaček, do černé listopadové tmy poblikávala modrá světla a proměňovala fasádu staré mlékárny v průčelí nějaké šilené pouťové atrakce.

Sakra.

Doufala, že bude na místě první. A zjevně byla poslední. Bude se tudíž muset spolehnout na to, že podrobnosti jí vylíčí ostatní, místo toho, aby všechno viděla na vlastní oči a udělala si obrázek sama. Na ostatní se spoléhala nerada. Zvlášť když šlo o místo činu. Tedy ne že by během své zatím nedlouhé kariéry už někdy byla na místě činu v případě vraždy. Kdyby její nadřízený z místního policejního oddělení, detektiv Harland Grout, zrovna nebyl v nemocnici se slepým střevem, nebyla by tu ani tentokrát.

Když jí volali, ještě na sobě měla svoji starou teplákovku z Dartmouthu. Zrovna dokončila každodenních deset kilometrů na běžeckém pásu, jelikož zrádné venkovské cesty

kolem Canaanu, plné nebezpečných zatáček, nebyly na běhání v noci zrovna ideální. Nijak netoužila po tom, aby ji srazilo auto a skončila někde v příkopu jako Stephen King. George s Elizabeth navíc už byli v posteli a Claude ještě nepřišel domů. Testová neměla ponětí, co ho zdrželo. Neměl ve zvyku se opozdit a ani jí nedat vědět. Sama mu telefonovala několikrát, a když se konečně dovolala, zjistila, že na silnici ze Saint Johnsbury, kde připravoval výstavu, je příšerné náledí. Nebyl čas shánět holku, která jim obvykle hlídala děti, nehledě na to, že stejně nebyla moc spolehlivá.

Testová zapnula v autě topení – tedy jestli se větráku, ze kterého fouká studený vzduch, dá říkat topení –, potom se natáhla dozadu a podala Georgeovi svůj ipad. „Můžete s Elizabeth sledovat *Prasátko Peppu* nebo *Hurá za Kájou!* Nebo si zahrajte nějaký hry, co má sestřička ráda. Ale žádný strašidelný, u kterejch by se bála, jasný?“

„Zůstaň tady, mami,“ fňukla Elizabeth v dětské sedačce, celá rozrušená z toho, jak ji Sonja vytrhla z tvrdého spánku, strčila do auta a uháněla s ní na místo činu.

Testová vzala Elizabetinu bradičku mezi palec a ukazováček. „Georgie se o tebe postará, než přijede táta. A já budu hned tady vedle.“ Ukázala ke staré mlékárně.

„A kdy táta přijede?“ zakňourala Elizabeth. „Nechci tu bejt sama.“

„Brzo,“ ujistila ji Testová, ačkoli nevěděla, jestli je to pravda. „A nejsi tu sama. Máš tu Georgieho,“ dodala a pomyslela si: *Co jsem to za matku, že nechám děti před barákem, kde se stala vražda, uprostřed studené vermontské noci v autě s rozbitým topením?* Ale ještě nezodpovědněji by se zachovala a ještě provinileji by se cítila, kdyby děti nechala spát doma

samotné, takže by se nejspíš probudily a nenašly by ji, nebo kdyby je vzala s sebou dovnitř, aby byly svědky hrůzných scén, které tam možná čekají. „Georgie, postarej se o sestřičku. A žádný strašidelný hry. *Peppa, Kája* nebo hry, který má sestřička ráda. Nic jiného.“

„Ale to je nuda,“ namítl George.

„Už jsem řekla.“

Rychle si poprášila tváře a nos podkladovým mejkapem, který zakryl pihy. Měla svoje pihy docela ráda, ale dodávaly jí dívčí vzhled a ona měla za to, že v převážně mužském prostředí podrývají její autoritu. Neobtěžovala se ovšem převléknout se z teplákovky ani se osprchovat, protože tu chtěla být co nejrychleji. Jen na sebe hodila teplý kabát s kapucí a vzala si opasek se zbraní, popadla děti a nacpala je do auta. Teď trochu litovala, že minutku dvě nevěnovala převlékání. Pozdě přijela tak jako tak a bylo by fajn, kdyby na sobě měla něco příhodnějšího než teplákovou soupravu. Takhle si i uvnitř bude muset nechat kabát na sobě. Taky nejspíš páchla potem. Nebylo to zrovna profesionální, ale urychlený příjezd na místo činu byl podstatnější než zachovat si dekorum. Stejně dorazila na mejdan poslední. Ačkoli měla pocit, že cestou zlomila pozemní rychlostní rekord, dostat děti z domu opět trvalo mnohem déle, než předpokládala.

„Nech dveře zamčené,“ řekla Georgeovi, zabouchla a vydala se rázným krokem ke staré mlékárně.

Policejní pásky natažené kolem pozemku se třepotaly v poryvech listopadového větru.

Z několika sousedních domů vyšli jejich obyvatelé a postávali na verandách a slehlých trávnících. Cívěli na modrá

světla prokmitávající tmou, dívali se na tváře ostatních přihlížejících, zarámované stíny, a hledali v nich svolení.

Potom se pohnuli, v županech a nedopnutých bundách navlečených přes pyžama, v pantoflích a holínkách – měli na sobě oděv všedního večera, který nenesl ani stopu postavení a vkusu, které je dělily za dne.

Ti, kteří zaostávali, přidali do kroku. Máchali pažemi s přehnanou ukázněností závodních chodců, jelikož nechtěli, aby se zdálo, že chtějí příliš dychtivě zjistit, jaká že hrůza čeká za zdmi staré mlékárny. Za žlutou policejní páskou utvořili řadu, jako by stáli za sametovou šňůrou před nějakým luxusním nočním podnikem.

Testová si všimla cedule zabodnuté do trávniku: *VRAŽTE NÁM VERMONT.*

Ta cedule ji zarazila. Vnímala ji jako útok na lidská práva. Někdo ji ovšem vnímal jako slovo Boží. První podobné cedule byly nehezkým duchovním dítkem odpůrců zákona o registrovaném partnerství z roku 2000, historické právní normy, která zafungovala jako rozbuška nenávisti a rozdmýchala vášně bigotních fanatiků napříč státem i celou zemí. Testová v té době studovala na Dartmouthu a někteří studenti, jež do té doby počítala mezi své přátele, tehdy reagovali způsobem, který ji vyděsil a zbavil všech iluzí. Zákon také odhalil soucitnou povahu lidí, u nichž by to Testová nejméně očekávala. Když teď byla uzákoněna skutečná stejnopohlavní manželství, cedule *VRAŽTE NÁM VERMONT* opět vyrašily. Jako nějaké jedovaté býlí, které nikdy nejde zcela vyhubit.

Někteří lidé byli toho názoru, že plameny z popela oněch časů opět rozfoukal Jon Merryfield a jeho práce na případu.

U dveří Testová narazila na strážníka Larkina. Zajímalo by ji, jak se mu podařilo dostat se sem tak rychle, a ještě k tomu v uniformě, ačkoli dobře věděla, že zrovna neměl službu. Z tohoto srovnání nevycházela nejlépe. Ovšem na druhou stranu Larkin, hubeňour s chlapeckou tváří, žil přímo v městečku, a ne v kopcích půl hodiny odtud jako Testová. A taky byl sám a nezdržovaly ho spící děti nebo nepřítomná manželka.

Kývla Larkinovi na pozdrav a v tu chvíli zatočila na příjezdovou cestu sanitka. Měla vypnutý majáček, což mohlo znamenat jediné: oběť – tedy Jessica Cumberová, jak Testová věděla z aktualizovaného hlášení, které vyslechla z policejní vysílačky v autě – je mrtvá.

Když se objevila sanitka, ti ze sousedů, kteří ještě nebyli u bývalé mlékárny, k ní spěšným krokem zamířili a klestili si lokty cestu v davu. Otec si vysadil dcerku na ramena, jako by sledovali nějaké cirkusové vystoupení. Za nimi zastavily dvě televizní dodávky a jejich ostrá světla prořízla tmu.

„Uděláte pro mě něco?“ zeptala se Testová Larkina a okamžitě si přála, aby tu větu mohla vzít zpět. Nebyla zvyklá rozdávat rozkazy, ale dokud byl Grout mimo službu, musela vystupovat rozhodně. Neříkala si přece o laskavost – dávala rozkaz podřízenému.

„Jistě,“ řekl Larkin a znechuceně se zadíval na přihlížející dav.

„Zabalte a označte tu ceduli, co je zapíchnutá před domem,“ řekla Testová.

„Provedu.“

„A... dohlídněte mi na auto, na toho peugeota,“ dodala a snažila se nedávat najevo rozpaky, které cítila.

„Jistě, detektive.“

„Mám tam děti. Ujistěte se, že to tak zůstane, ano?“

Pokud ho to odhalení zaskočilo, dokázal to mistrně skrýt.
„Ano, rozumím, detektive Testová.“

Testová vkročila do domu a halou se rozlehly kroky jejích běžeckých bot na mramorové podlaze. V místnosti s krbem vedle vstupní haly postávali Richard North, detektiv z vermontské státní policie, a manželé Merryfieldovi, kteří se tvářili, jako by je právě vytáhli na břeh po ztroskotání lodi.

North si Testové všiml a ušklíbl se, potom se otočil zpět k Jonu Merryfieldovi.

Z předešlého setkání měla zatím Testová dojem, že detektiv North je docela přátelský člověk. Ovšem k onomu setkání došlo v rámci benefičního utkání v softbalu, nikoli na místě činu při vyšetřování vraždy. Dnes večer nejspíš nemohla očekávat stejně milého chlápka. Zvláště proto, že detektivové od státní si většinou žárlivě strážejí teritorium. I kdyby Testová nedorazila pozdě, vyšetřování by stejně příslušelo státní policii a ona by tu byla jen v podřízeném postavení. A jelikož pozdě dorazila, bude teď o to těžší získat přístup do užšího kruhu vyšetřovatelů.

Testová ustoupila dvěma forezním technikům, muži a ženě, kteří na sobě měli chirurgické rukavice, bílé papírové návleky a sítky na vlasy. Prošli kolem ní s přenosným osvětlením. Žena na Testovou houkla: „Jestli máte v plánu chodit někde jinde po domě, vezte si proboha na sebe ochranný hadry.“ Kývla na plastovou krabici s návleky, rouškami a sítkami na vlasy a šla dál.

Testová se zahleděla do krabice. Potom se podívala na Northa. Žádnou sítku na vlasy neměl, ale nejspíš ani žádnou

nepotřeboval, vlasy měl zastřížené úplně nakrátko. Rouška mu visela pod krkem. Ze svého místa Testová neviděla, jestli má North návleky, ale na rukou, na svých mohutných rukou, měl navlečené rukavice.

Testové chvílku trvalo, než si to všechno navlékla. Roušku si nechala pod bradou, aby mohla s Northem mluvit. Když byla hotová, zůstala stát a čekala, že k ní detektiv přijde a alespoň ze zdvořilosti jí stručně objasní situaci. Uplynulo ovšem pár chvil a nezdálo se, že by na ni hodlal brát profesionální ohledy, a tak k němu sama zamířila.

Než k Northovi došla, obrátil pohled ke schodům do sklepa. Podle jeho zakaboněného výrazu Testová odhadovala, že ať už je dole cokoli, nic pěkného to nebude. Na místě činu, kde se stala vražda, dosud nikdy nepracovala. V Canaanu byly vraždy vcelku vzácná věc.

Testová se připravila na to, co bude následovat, a zhluboka se nadechla nosem – tuhle techniku se naučila, když běhala půlmaratony.

Její první vražda a musela ji vyšetřovat – nebo spíš při jejím vyšetřování pomáhat – sama.

„Není to nic pěkného,“ řekl jí North, aniž jí podal ruku nebo pozdravil. Myslel si snad, že Testová čeká, že to bude něco pěkného? Snaží se s ní jednat blahosklonně? Nebyla si jistá.

Nejistotu nesnášela dokonce ještě víc, než když se musela spoléhat na ostatní.

Vzhledem k okolnostem se nicméně rozhodla pro presumpci nevinu. Alespoň prozatím.

„Ani jsem nečekala, že to bude něco pěkného,“ prohlásila. Nemohla si pomoci. Až pozdě si uvědomila, že by to mohlo vyznít zbytečně defenzivně. „Ráda bych se podívala.“

„Už jsme to viděli,“ řekl North. „Byl jsem tam. A patolog taky. Příčinou smrti byl úder do lebky. Kladivem nebo nějakou trubkou. Vražedná zbraň se nenašla.“ Poklepal si dvěma prsty na čelo, mezi oči. „Rovnou sem.“

„To je teda ironie,“ řekla Testová.

„Proč?“ North spočinul dlaní na opasku se zbraní a Testová si všimla, že si do něj musel nahrubo ručně udělat díрку navíc, protože byl příliš hubený. Už když ho viděla poslední, někdy v létě, neměl zrovna typickou postavu detektiva od státní policie – ti bývali robustní, připomínali buldoky a od pohledu z nich vyzařovala fyzická převaha, což se docela hodilo, když se blížili k osamělému autu stojícímu u potmělé krajnice někde vprostřed vermontských lesů. Ne. North byl vysoký, ale hubený. Během několika posledních měsíců očividně ještě příšerně zhubl a nepůsobil zrovna zdravě. Testovou napadlo, jestli není nemocný.

„Co je na tom ironickýho?“ zeptal se znovu.

„Čelní lalok,“ řekla Testová a dotkla se vlastního čela. „Jde o část mozku, která nám pomáhá rozhodovat se mezi dobrem a zlem.“

„Hmm,“ zamručel North. Valný dojem to na něj neudělalo, nebo ho to snad jen zmátlo.

„Umožňuje nám představit si následky našich případných činů, takže můžeme odolat prvotnímu puzení,“ pokračovala Testová. „Něco, co pachateli evidentně chybělo.“

„Hmhm,“ zamručel North. Neudělalo to na něj žádný dojem.

Testová zalitovala, že vůbec něco říkala. Její mozek byl lepkavý jak mucholapka a měl ve zvyku lapat kdejaké podružnosti poletující kolem a její jazyk měl sklon je zase zbůhdarma chrlit po okolí. Na Dartmouthu z ní tajemné

a nejspíše postřehy prýštily s veškerým přesvědčením a touhou ohromit, která je společná studentům bez patřičného sebevědomí po celém světě. Stále s jistou nostalgií a rozpaky vzpomínala na onu smrtelně vážnou dívku, jíž tehdy bývala. Tak zoufale toužila, aby ji ostatní brali vážně, že nedopatřením odříkávala nudná fakta, jako by šlo o bůhvíjaké rozumy, a vlastní naivní intelekt tím pouze podkopávala.

Dnes už podobně mluvila jen tehdy, když se jí to hodilo při vyšetřování – anebo když byla nervózní či rozrušená.

„Ráda bych oběť viděla,“ naléhala.

„Už jsem říkal...“

„Chápu, že jde o váš případ, detektive,“ řekla Testová. „Je to případ státní policie. Tuto skutečnost uznávám a respektuji ji. Ale tohle je můj okrsek. Moje město. S těma lidma tady žiju já. Jsou to moji sousedi. A mám vůči nim povinnost zapojit se a pomáhat, nakolik mi síly dovolí.“

„Nakolik vám dovolím já,“ opravil ji North. „Není vaší povinností se v tom angažovat. Je to jenom na mým uvážení... Ale ne že bych o vaši pomoc nestál. Stojím o ni. Připravená?“

Testová přikývla, ruce se jí třásly.

North si toho všiml. „Jste nervózní? To jsme byli všichni, když jsme řešili svoje první vraždy. Zvláště takovýchle. Je to normální.“

Testovou by zajímalo, jestli by North považoval její pocity za normální, kdyby mu řekla pravdu: Vůbec totiž nebyla nervózní. Byla vzrušená. Neštěstí detektiva Grouta, který skončil v nemocnici, bylo jejím štěstím.

„Opatrně,“ řekl North, „pojdte těsně za mnou.“

Než Testová zamířila s Northem po schodech do sklepa, podívala se z okna, jestli neuvidí své auto. Ale světlo z místnosti se odráželo ve skle a ona neviděla nic víc než vlastní

pokroucený obraz. Doufala, že Claude brzy dorazí a odveze děti domů. Měla telefon v kapse kabátu nastavený na vibrační vyzvánění, kdyby snad volal nebo posílal zprávu. Čekala, že to udělá každou chvíli.

North posvítíl baterkou na schodiště. Zezdola se ozývalo tiché bušení, jako by pod podlahou tlumeně tepalo srdce.

Buch. Buch buch.

North se sehnul a vykročil dolů po schodech. Testová opatrně našlapovala, srdce jí tlouklo jako splašené. Jako malá holka měla ze sklepa iracionální strach. Když ji otec večer poslal pro lahev vína, sestupovala po schodech a představovala si, že tam dole někdo nebo něco číhá, že se něco ukrývá v temných výklencích a chce ji to popadnout. Rychle pak seběhla dolů, čapla lahev z police a zase hned utíkala zpět – byla si jistá, že se to na ni vrhne, než se dostane nahoru. Postupně z toho strachu samozřejmě vyrostla. Teď už se ovšem nezdál tak iracionální.

Buch. Buch buch.

U paty schodiště se detektiv zastavil. Ze sklepení se linul téměř hmatatelný puch, štípal v nose a lepil se Sonje vzadu na patro. Bylo jí horko, ačkoli na kůži cítila chlad. Vzrušení se jí vlilo do ruměnce ve tváři.

Položila dlaň na starý trám a snažila se trochu uklidnit. „Dýchej,“ šeptala si tak, aby si toho North nevšiml. „Dýchej.“

North se otočil, jako by ji slyšel. Říkalo se o něm, že pozná, jak se kdo cítí, a že umí u druhých rychle vyhmátnout skutečnou povahu. To je u detektiva velice užitečná schopnost a Testová se jí sama snažila vybrušovat.

Detektiv posvítíl baterkou na podlahu a přikrčil se. Reflektory, které tu nainstalovali forenzní technici, byly vypnuté a jejich kovové trojnožky působily jako nějakí

kostliví vetřelci. Proč North svítí jen baterkou? Sonja stěží viděla vlastní ruce.

Buch.

North na něco ukázal. „Vidíte?“

Testová se mu podívala přes rameno a zachytila závan vody po holení, který jí připomněl kousek zeravového dřeva, co měl Claude v šuplíku. „Ne,“ řekla.

„Tamhle.“ Znovu ukázal tím směrem.

„Aha,“ řekla. Viděla to.

Náznak stopy na špinavé podlaze. Vedle otisku byl zabodnutý maličký praporek s evidenčním číslem jedna.

„To by moh bejt náš člověk,“ řekl North.

Buch.

„Co je to za zvuk?“ zeptala se Testová.

North si otázky nevšímal a přešel světlem baterky kousek od šlápoty.

„Tamhle,“ řekl.

„Kde?“ zeptala se Testová.

Detektiv na něco ukázal.

Drobný otisk bosé nohy. Byl označený praporkem s číslem dva. Cestu do temného kouta sklepení lemovala řada dalších.

North vykročil od paty schodiště a opatrně se přitom vyhýbal označeným stopám. Pomalu prošel kolem praporků s čísly a téměř zmizel ve tmě.

Buch.

Zvuk přicházel ze sušičky. Něco v ní tlouklo, jako by se stále točila. Co to u všech všudy bylo? Snad ji detektiv nechal zapnutou?

Testová se přikrčila a pokračovala za Northem.

Světlo baterky prořízlo stíny kupící se v rohu.

„Proč jsou zhasnutý ty reflektory?“ zeptala se Testová. Doteď mlčela, protože se bála, že odpověď je nabíledni, ale ona na ni nepřišla, a pokud by se zeptala, vypadala by hloupě.

„Takhle to tu vypadalo, když jsem dorazil,“ vysvětlil North. „Svítila jenom ta slabá žárovka.“

Jasně. Pochopitelně. Chtěl vidět sklep tak, jak vypadal v době vraždy.

Testová sledovala světlo baterky prořezávající tmou.

„Žádné stopy zápasu,“ řekla.

North neodpověděl.

„Co to do prdele tluče v tý sušičce?“ zeptala se konečně Testová, když už to nemohla vydržet.

„Pár běžeckejch bot. A pánský oblečení. Jon Merryfield tvrdí, že je to jeho. Povídal, že ta holka to trochu přeháněla s domácímá pracema, i když jí říkali, že se nemusí starat o nic jinýho než o dítě. Do konce cyklu zbejvá deset minut. Když jsme dorazili, to bylo v devatenáct třicet, zbejvalo šedesát dva. Takže jestli vrah nechtěl pomoct s prádlem a sušička byla nastavená maximálně na devadesát minut, oběť nebyla zavražděna dřív než v osmnáct padesát.“

Oběť. Jessica Cumberová. Chladný tón, kterým North slovo *oběť* vyslovoval, Testovou dráždil.

„Podívejte se na tohle,“ řekl North. „Tady.“

Podívala se.

Noha. Bledá bosá noha Jessicy Cumberové, pata špinavá od prachu.

Dětská noha.

Druhá noha nebyla vidět.

North světlem baterky přejel po noze v džínách.

Druhá noha byla zkroucená pod tělem v podivném úhlu.

North se narovnal a v zádech mu slyšitelně zapraskalo.

Po pošel k mrtvole. Testová ho následovala.

Jessica Cumberová ležela na špinavé kamenné podlaze tváří k zemi. Ruce měla zkroucené pod tělem, podobně jako jednu nohu, takže to vypadalo, jako by měla vykloubená ramena. Testovou z toho rozbolelo za krkem.

„Takhle jsme ji našli,“ řekl North. „Nebo skoro takhle. Snažili jsme se ji vrátit do polohy, ve který byla, když se dělaly fotky a než jsme to tady s forezníma technikama prohledali.“

Jessica měla světlounce rezavé vlasy, zastřižené na zátýlku. V drobných ušních lalůčkách byly jednoduché stříbrné náušnice ve tvaru srdíček. Ten typ náušnic, který člověk vídá na plakátech u turniketů v Rite Aidu nebo Walmartu.

North podal baterku Testové. „Posviťte mi.“

Baterka byla těžká a vroubkovaná kovová rukojeť zábla do ruky.

Testová ji držela tak, aby svítila Jessice na zátylek.

North se opatrně dotkl dívčina ramene, jako by chtěl vzbudit dítě. Potom ji chytil o něco pevněji a s nesmírnou ohleduplností a pokorou ji obrátil. Jessica se přetočila jako kláda ve vodě.

Testové se sevřelo hrdlo. Myslela si, že je na to už připravená. Ale na tohle nikdo připravený být nemůže. Svět se jí zhoupl před očima. Na akademii jim vtloukali do hlavy, že musí držet emoce pod kontrolou a vůči násilí zůstat nečitelní. Ale jak to udělat, jim nikdy neřekli.

„Sviťte na tvář,“ připomněl jí stroze North. Testová zdvihla baterku, kterou předtím nechala zděšeně klesnout. V ústech měla hořko. V krku ji pánilo. Dělal se jí mžitky před očima.

„Omlouvám se,“ vypravila ze sebe šeptem.

„Nic se neděje.“

Ale Testová to neříkala Northovi. Mluvila k Jessice. Omlouvala se jí. A věděla, že její lítost už nic nezmění.

Mrtvá dívka měla úplně rozbité čelo. V roztržitém lebce zela díra, ze které vytékal mozek, a kolem se rozlévala olejnatá kaluž krve. Její tvář už nebyla dívčí tváří, ale děsivou opuchlou karikaturou. Oči prázdně zíraly před sebe, zamžené smrtí.

Jeden úder. A spousta vzteku.

„Ten, kdo to udělal, ji musel opravdu návidět,“ řekla Testová.

„To je trochu předčasnej závěr,“ prohlásil North, vzal si od Testové baterku a maličko ji tím vylekal. „Nenašli jsme tu zatracenou vražednou zbraň.“ Přešel světlem baterky po temných koutech a stoupl si.

Testová zůstala v podřepu. Dotkla se dívčiny tváře potřísněné krví. Kůže na omak připomínala chladný jíl.

Už to nebyla dívka.

Bylo to tělo.

Mrtvola.

„Pojďte,“ řekl North. „Vypadnem z týchle zasraný díry.“

5

„Takže tvrdíte, že když jste zastavili před domem, zahlédli jste nějakého kluka?“ zeptal se North. Stál v kuchyni Merryfieldových a opíral se o linku, křížem se tiskl na její hranu, jako by se snažil ulevit si od bolesti. Testová si všimla opasku se zbraní staženého kolem kostnatých boků a znovu ji napadlo, jestli není nemocný. Držel zápisník a tužku.

Testová vyndala z kapsy diktafon a v rychlosti zkontrolovala mobil, jestli snad nepropásla zprávu od Clauda. Zatím nic. Měla trochu obavu kvůli náledí na silnicích.

„Ano, kluka. Snažil se nenápadně zmizet,“ řekl Jon Merryfield a otřel si obličej. Na širokém čele, pod linií hustých tmavých vlasů, se mu leskl pot. Vypadal vyčerpaně. Testovou už počáteční elán také opustil. Pohled na Jessicu jí tak otřásl, že ji ještě teď brněly konečky prstů. Paní Merryfieldová stála kousek od svého manžela a tiskla si k hrudi spící dítě v zavinovačce. Na tvářích měla šmouhy od rozteklé řasenky a oči měla zarudlé a nateklé od pláče.

„Mohl to být dospělý muž?“ zeptala se Testová.

Jon se zatvářil trochu zaskočeně, ale zamyslel se nad tím. „Asi ano,“ řekl.

„Nebo dívka?“ vyptávala se Testová.

North po ní střílel pohledem. Nebyla tu od toho, aby se ptala, ale aby se dívala a poslouchala. Aby se řídila tím, co jí řekne.

„Žena to určitě nebyla,“ prohlásil Jon a podíval se na Testovou. „Řek bych, že to byl ten kluk, kterýho tu Bethany viděla už předtím.“

„Kdy přesně jste se vrátili?“ zeptal se North.

„Asi ve čtvrt na osm, možná za deset půl,“ řekla Bethany. „Tak nějak.“

„Přesně to nevíte?“ ujistila se Testová.

„Ne,“ odpověděla odměřeně Bethany. „Odjeli jsme dřív. Asi v půlce večera. Jonovi bylo špatně a jídlo mu úplně nesadlo. Než jsme odtamtud zmizeli, vytratil se na toalety. Když jsem na něj čekala, podívala jsem se na mobil a bylo těsně po sedmý. To jsem si zapamatovala, protože jsme řekli chův...“ Zarazila se a nadechla se. „Řekli jsme Jessice, že se vrátíme nejdřív v osm.“

„Co...“ začala Testová, ale North jí skočil do řeči.

„Povězte mi ještě něco o tom klukovi, kterýho jste tu viděla.“ Zeptal se přesně na to, na co se chtěla zeptat Testová.

„Viděla jsem ho asi před měsícem,“ řekla Bethany. „Odcházel postranníma dveřma, stejně jako ta osoba, kterou Jon viděl dneska. Mluvila jsem pak o něm s Jessicou.“

„A kdo to byl?“

„To mi neřekla.“

„Ale viděla jste ho tehdy dost jasně, abyste si mohla být jistá, že to byl kluk?“ vyptávala se Testová.

Bethany Merryfieldová si přejela dlaní po zátylku. „Vlastně ne. Viděla jsem prostě někoho v mikině s kapucí, víte co, v takový tý, co nosí kluci, takže...“

„Předpokládala jste to,“ doplnila ji Testová.

„S naprostou jistotou to ale říct nemůžete?“ ujišťoval se North.

„Nemůžu,“ potvrdila Bethany.

„A jméno vám neřekla?“ zeptal se znovu North.

„Ne. Neptala jsem se.“

„No, a ten kluk – nebo muž – dneska. Co měl na sobě?“ zeptala se Testová a zahlédla, že North nesouhlasně zavrtěl hlavou.

„Dneska?“ zopakoval Jon. „Tmavou bundu. Něco jako větrovku.“

„Takže neměl mikinu?“ pokračovala Testová.

„Ne. Ta bunda se leskla. Toho jsem si všim. A k tomu nejspíš džíny. Nějaký tmavší kalhoty. Asi džíny. A baseballovou čepici. Už jsem to říkal detektivu Northovi. Na tohle se ptal.“

„Jakou měla barvu?“

„Černou, možná modrou.“

„Tak jakou?“ chtěla vědět Testová.

„Nevím. Tmavou.“

Testová si všimla, že když se Merryfielda snažila dotlačit k detailům, vyjadřoval se nejasně.

„Do tváře jste mu neviděl?“ zeptal se North.

„Ne. To už jsem říkal.“

„Takže vlastně nevíte, jakou měla ta čepice barvu?“ zeptala se Testová.

Jon zavrtěl hlavou.

„Kdybych se jí tak zeptala na jeho jméno,“ povzdychla si Bethany. Zavřela oči, jako by nechtěla, aby na její vzpomínky dopadalo světlo, jako by ve tmě, neviděné, nebyly tak nebezpečné. Potom zacukrovala dítěti do ouška, přešlapovala z nohy na nohu a houpala synka v náručí.

„Proč by tu dívku někdo zabíjel zrovna ve vašem domě?“ uvažovala Testová. Když to vyslovila nahlas, znělo to trochu jako obvinění. Ale tak to nemyslela. Merryfieldovi na ni upřeli pohledy. North také. „Chci říct... Jestli ji chtěl někdo zabít, třeba ten její záhadnej přítel, proč to udělal zrovna tady?“

„Jak to máme proboha vědět?“ odsekla Bethany.

„Zamykáte dveře?“ zeptala se Testová.

„Jsme ve Vermontu. Vy je snad zamykáte?“ obořila se na ni Bethany popuzeně.

Testová najednou zas měla kdovíproč dojem, že se musí bránit. „To víte, že zamykám,“ řekla, ačkoli to nebyla pravda. Vlastně ani nevěděla, proč to řekla. Snad chtěla Bethany odporovat. Udržet ji pod tlakem.

„No, jenže vy jste policistka.“ Bethany si opřela dítě o rameno. „Jasně že doma zamykáte.“

„Váš manžel patří mezi nejkontroverznější osobnosti tohoto státu,“ namítla Testová. „Je...“

Bethany prudce pohodila hlavou, aby jí ofina nepadala do očí, přísně si Testovou změřila pohledem a z očí jí přitom sršely blesky. „Takže jsme asi měli vědět, že holku, která nám hlídá dítě, někdo...“

„Vašeho manžela spousta lidí nenávidí,“ přerušila ji Testová.

„To by stačilo, Testová, díky,“ ozval se North a zarazil ji pozvednutou dlaní. Potom se sám obrátil k Bethany Merryfieldové. „Zatím ani nevíme, jestli ten člověk, kterého jste viděli, něco udělal.“

„Jasně že udělal,“ odsekla Bethany.

„Mohl také utéct, protože byl sám v nebezpečí,“ připomněl North. „Nebo přišel za Jessicou a nenašel ji. Nebo ji našel a vyděsil se.“

„Z ničeho vás přece neobviňujeme,“ řekla Testová.

North po ní střelil pohledem: *Jazyk za zuby. Jinak...*

„To doufám,“ řekla Bethany.

„Dostáváte nějaký výhrůžky?“ zeptal se North. Stejnou otázku se Testová zrovna chystala položit.

„To tak nějak patří k věci,“ řekl Jon.

„Varovala jsem Jona, že to přijde.“ Bethany se zamračila a opřela si dítě o druhé rameno.

Testová se snažila zahlédnout oknem své auto. Nic však neviděla. Co si vůbec myslela, takhle sem přitáhnout děti a nechat je samotné v autě? Kdyby jiná matka nechala děti v Georgeově a Elizabetině věku takhle dlouho na parkovišti, mohli by ji obvinít ze zanedbání péče. Zajímalo by ji, jestli tam strážník Larkin pořád je. Snad by neodešel, aniž by to Testové řekl, ne? A proč Claude ještě nezavolal?

„Brali jste ty výhrůžky vážně?“ ptal se North.

„Jistě,“ odsekla Bethany.

„Že to bude takhle vážný, to jsme ale netušili,“ řekl Jon. Mračil se a zatínal zuby, ne však jako někdo, kdo má vztek – spíš jako člověk, kterého trápí příšerná bolest hlavy. Ve tváři měl barvu ovesné kaše a Testová se obávala, že se každou chvíli pozvrací.

„Jak to, že vás ty výhrůžky neznepokojily?“ zeptala se Testová. Nenechala se tak snadno umlčet. North oficiálně není její nadřízený. Sonja bude klást otázky, které sama uzná za podstatné. A taky na ně dostane odpovědi. Jestli se to Northovi nelíbí, ať si to vyřídí s Barronsem, jejím šéfem.

„Když člověk dostává tolik výhrůžek, časem otupí. Stane se z toho bílej šum,“ řekl Jon, napřímil svá široká ramena a do hlasu se mu vrátila rozhodnost.

„Ty možná,“ prohodila Bethany chladně a probodla manžela pohledem.

„Výhrůžky, který jsou namířené proti mně,“ pokračoval Jon, „nějak zvládnou. Sám to zvládnou. Ale tohle... Myslíte, že to má něco společného s případem?“

„Co si myslíte vy?“ zeptala se Testová.

„Nevíme, co si máme myslet!“ řekla Bethany. „Říkáte to, jako byste chtěla naznačit, že...“

„Nic naznačovat nechci, paní Merryfieldová. Musím pokládat nepřijemný otázky a nebudu se za to omlouvat. Takže. Co byste na základě svojí zkušenosti odhadovali? Bud' to totiž souvisí s případem, nebo to souvisí s něčím jiným. Je ve vašem životě, v manželství něco dalšího, co...“

„Zabil přece tu holku,“ přerušila ji Bethany. „Co to má společného s naším manželstvím?“ Zírala se sevřenými rty a přivřenými očima na Testovou a ta měla náhle dojem, jako by tu probleskla příslušnost k privilegované vrstvě – zahlédla osobu, která se do téhle vrstvy nepřivdala, ale už už se do ní narodila, a která vůbec nevnímala svou vrozenou blahosklonnost.

Testová se najednou cítila vyčerpaně a zatoužila vzít děti a odvézt je domů. Když se na to dívala z jakékoli strany, dobro jejích dětí stálo na prvním místě, ať už se jí to v práci hodilo, nebo ne. Ale zrovna teď se o ně postarat nemohla. Prostě... to nešlo. Podkopalo by to její pozici. Kdyby North třeba jen pojal podezření, že její děti sedí venku v autě a její myšlenky rozptyluje tohle dilema... Nechtěla myslet na jeho případnou reakci. Doufala, že George a Elizabeth usnuli. Doufala, že nejsou moc vyděšení. Neměla ponětí, jak dlouho už je uvnitř a jak dlouho tu ještě bude. Claude se zatím neukázal, jinak by jí přišla zpráva. Ve tváři měla nepřijemně

lepkavý pocit, což znamenalo, že se jí rozpouští mejkap a jsou jí vidět pihy.

„Ty výhrůžky...“ pokračoval North. „Přišly vám e-mailem, na mobil nebo poštou?“

„Většinou to byly vzkazy v hlasový schránce,“ řekl Jon. „Devadesát devět procent byste ignoroval jako planý žvásty.“

„A co to zbylý procento?“ zeptala se Testová.

„Z těch šel strach,“ řekla Bethany. „Aspoň já jsem se bála. Měla jsem obavy z většiny z nich.“

„Máte je uložený?“ chtěla vědět Testová.

„Některý, ty z poslední doby,“ odpověděl Jon. „Většinu jsem po nějaký době smazal.“

„Říkala jsem ti, že si máš schovat všechny,“ ozvala se Bethany. „Říkala jsem mu, že je má nahlásit. Neposlouchal mě. Některý ty vzkazy byly vážně odporný a...“

„To stačí,“ přerušil ji Jon.

Dítě zakňouralo, Bethany si ho něžně opřela o rame-
no a pohladila ho po zádech. „Pššt. Pššt.“ Chlapeček byl neklidnějším miminkem, jaké kdy Testová viděla – rozhodně byl klidnější, než bývali v jeho věku George a Elizabeth, těm se věčně něco nelíbilo. Klid nebyl zrovna slovo, které by si Testová spojovala s turbomiminkem Elizabeth nebo s Georgem, věčně sužovaným kolikami.

„Musíme si všechny ty vzkazy poslechnout,“ řekla Testová. „Nemažte je.“

„Jistě,“ řekl Jon. „Jestli ještě nějaký mám.“

„Co ten kluk?“ zeptala se Bethany, obrátila se k Northovi a Testové si nevšímalá. „Musel...“

„Najdeme ho,“ prohlásil North. „Vy dva si trochu odpočíte. Dům budou ještě chvíli prolejet forenzní technici.“

Ničeho se nedotýkejte a zamyslete se, jestli ještě něco nevíte o tom klukovi nebo o Jessice.“

„Budeme vám muset sejmout otisky prstů,“ poznamenala Testová.

„Otisky?“ zarazila se pohoršeně Bethany. „To jako proč?“

„Aby je mohli porovnat a zjistit, jestli v domě nejsou otisky někoho cizího,“ vysvětlil Jon.

„Ale to nespěchá,“ prohlásil North a ukázal Testové palcem. „Jdeme.“

Jon s Bethany zamířili pryč z kuchyně, Jon dal ženě ruku kolem pasu a ta se mu vysmekla – jak si Testová všimla –, jako by to byla její druhá přirozenost.

North pozvedl jedno obočí a podíval se na Testovou. „Pěkně jste na ně přitlačila. Co si o tom zatím myslíte?“

Jeho otázka Testovou překvapila. Čekala, že dostane vyjadřeno. „Je tu pár možností,“ řekla. „Zaprvý: Ten kuk, jestli to teda byl kluk a jestli to byl ten samej kluk nebo muž, co tu byl předtím, zabil Jessicu ze žárlivosti nebo ve vzteku a nemá to s Merryfieldovým případem nic společného.“ Testová věděla, že choré mozky jsou schopné najít pro svoje konání důvody, kterým běžný člověk nikdy neporozumí, ale pachateli se jeví zcela rozumné a logické. „Rána do čela naznačuje, že oběť útočníka buď znala, nebo neměla čas uvědomit si nebezpečí, prostě se otočila a... Zadruhý: Toho kluka poslal někdo, kdo chtěl zastrašit Merryfielda kvůli jeho angažmá v kauze homosexuálních manželství.“

„Že by si někdo najal místního mladíka, aby tu holku zamordoval kladivem nebo trubkou?“

„Pokud to byl ten mladík. A pokud byl místní.“

„Tahle možnost se mi moc nezdá.“

„Zatřetí: ...Možná ten kluk...“

„...nebo muž...“

„Nebo muž. Možná chtěl Merryfielda kvůli té kauze zastrašit sám a udělal to na vlastní pěst.“

„Že by kvůli tomu zabíjel chůvu? Proč?“

Testová se ušklíbla. „Jak to mám proboha vědět?“ zeptala se posměšně.

„Mírněte se... Pokud byla ta vražda plánovaná, tak ten, co ji naplánoval, odněkud věděl, že Merryfieldovi budou večer pryč.“ North si poklepal tužkou o bradu. „Musím si promluvit s forenzníma technikama.“

Testová by ráda šla s ním, aby měla přehled, ale už nesnesla, že neví, co je s dětmi, a taky potřebovala zavolat Claudovi.

„Byla bych ráda, kdybyste mi poslal na mail fotky z místa činu, a jestli jste si dělal nějaký poznámky, než jsem dorazila, tak ty taky,“ řekla Northovi a podala mu vizitku. North si ji vzal a beze slova vykročil k forenzním technikům.

Testová si stáhla chirurgické rukavice, sítku na vlasy i roušku pověšenou na krku, rychle prošla kolem dvou techniků sbírajících otisky ze zábradlí u schodiště do prvního patra a vyběhla z domu.

Strážník Larkin už na verandě nebyl.

Neviděla na svoje auto – před domem zaparkovala novinářská dodávka a bránila jí ve výhledu. Testové zatrnulo a rychle se k ní rozběhla.

Nějaký reportér s mikrofonem se ji pokusil zastavit, ale cestu mu zastoupil policista v uniformě. „Držte se zpátky, za páskou. Znáte pravidla,“ řekl.

Testová dodávku oběhla a zůstala stát jako přimrazená. Její auto bylo pryč.

Horečnatě se rozhlížela a snažila se něco zahlédnout přes hlavy davu, který se tlačil kolem ní. Co tady ti hlupáci vyhlížejí? Myslí si snad, že je to nějaké sportovní utkání? Testová odstrčila neznámého muže a prorazila si cestu na ulici. Dívala se na všechny strany, těkala pohledem po lidech, autech, světlech, foťácích a kamerách rozestavených v roztodivných úhlech.

Potom svoje auto konečně uviděla.

Bylo zaparkované o kus dál pod pouliční lampou. Strážník Larkin se se založenýma rukama zepředu opíral o kapotu a ukusoval pendrek. Zpozoroval, že k němu Testová míří ráznými kroky, nejspíš vycítil její zděšení a uvědomil si, že udělal chybu.

Rozběhl se jí naproti. „Promiňte,“ vyhrkl. „Popojel jsem s autem. Byl tady kolem hroznej zmatek. Báł jsem se, že děti z toho budou vyděšený. Byl jsem celou dobu u nich. Myslel jsem...“

Testová si dlouze oddechla a zvedla zrak k úplňku na noční obloze. V ledovém vzduchu viděla obláček vlastního dechu. „To je v pořádku.“

„Oba tvrdě spí,“ řekl Larkin.

„Manžel se neobjevil?“

Larkin se zahleděl Testové přes rameno a jeho tvář zalila záře předních světel auta, které projíždělo kolem.

U chodníku zastavil Claude ve svém starém broncu II.

Vystoupil a popoběhl k nim, ruce zabořené v kapsách hráškově zelené bundy. Pohledem těkal po scéně před domem a snažil se pochopit, o co tu jde.

„Promiň,“ řekl. „Už jsi skončila?“ Podíval se do auta na děti.

„Jo,“ odpověděla Testová. „Ale jestli je vezmeš mým autem domů, ještě se tam vrátím.“

Claude si prohrábl rukou tmavé vlasy. „Tak se uvidíme doma,“ řekl. „Promiň, že mi to tak trvalo. Ty silnice...“

6

Jon Merryfield měl sen.

Zdálo se mu, že je malý kluk a krčí se v rohu. Neodvažoval se zvednout hlavu. Slyšel čísi dech. Blízko. Cítil ho na krku. Blizoučko. Vykřikl. „Podívej se na mě,“ ozval se mužský hlas. Jon se podíval. Byl to on sám, ale starší. „Ne,“ řekl malý Jon a ucukl před svým starším já. „Ne.“

Probudil se, někdo s ním třásl. Byl celý zpocený. Viděl rozmazaně. Ležel na gauči stočený do klubíčka. V pokoji byla tma, policajti už odešli.

„Zase se ti něco zdálo,“ pronesla Bethany.

„Měl jsem noční můru,“ řekl Jon a vzal ji za ruku. Vymaňila se mu.

„Vůbec jsi ten případ neměl brát,“ prohlásila Bethany.
„Úplně zbytečně jsi nás ohrozil. K čertu s tebou.“

7

Když se Testová dostala domů, bylo už pozdě. Snažila se nedělat hluk, ale stejně se k ní přikolébal její milovaný Charlie, kříženec labradora a německého ovčáka, kterého zachránila před lety, ještě než se objevil Claude a děti. Hryzal gumovou pískající hračku, švihal na uvítanou ocasem a pletl se jí pod nohy. Kňučel a tiskl se k ní. Čenich mu zbělal a oči mu slzely. Čas se na něm podepsal.

„Ahoj, kamaráde,“ řekla Testová vyčerpaně. Charlie se k ní začal lísat. Odstrčila ho. Na to, aby se k němu jako obvykle sehnula a přátelsky ho podržela na bříše, byla příliš unavená.

Charlie byl ovšem k politování. Nepřestával dotírat, pokusil se vyskočit a opřít se Testové tlapami o prsa, ale zadní nohy už měl tak slabé, že to nezvládl. Testová litovala, že ho to nedokázala odnaučit, když byl ještě mladý – ale tenkrát žila sama v garsonce v newhampshirském Lebanonu coby čerstvá absolventka Vermontské policejní akademie na druhé straně řeky, podobné chování jí připadalo roztočilé, a jelikož navíc věděla, jak hrubě se k nebohému psu choval jeho původní majitel, dovolovala mu to. Sakra. Vlastně ho ještě povzbuzovala – rozmazlovala ho a nechávala ho, aby si dělal, co chce. Jenže teď byla utahaná a neměla na podobné věci trpělivost.

Charlie zakňučel a podíval se na ni, jak nejpouštěněji dovedl.

Ona mu to ale nezbaštila.

Ještě jednou se o ni pokusil opřít tlapami. Testová ho okřikla: „Tak dost, Charlie!“ – a rázně ho odstrčila kolenem. Charlie se odbelhal do obývacího, tam se s mručením svalil a trucoval.

Testová zamířila po schodech nahoru a cestou si slibovala, že příště k němu bude dvojnásob milá. Teď za sebou zkrátka měla dlouhý večer a byla hrozně utahaná.

Vynechala pravidelnou dávku odličovačů a pleťových vodiček, jen si v rychlosti opláchla obličej, rychle přejela zuby kartáčkem, z plastového kelímku s ústní vodou vylovila nákusnou dlahu, kterou nosila na noc proti skřípání zubů, a strčila si ji do pusy. Potom ze sebe shodila oblečení, nechala ho ležet tam, kde spadlo, a natáhla si kalhoty od pyžama.

V ložnici položila na noční stolek složku s předběžnou zprávou k případu. Ještě než odešla ze služebny, stáhla si a vytiskla fotky a poznámky, které jí North poslal šifrovaným e-mailem. Čekala, že detektiv bude dělat tajnosti, ale stačilo mu dvakrát napsat a požadované informace jí poskytl.

Vklouzla do postele vedle Clauda, který tvrdě spal s posledním románem Ivana Doiga na prsou a u hlavy měl postavený kelímeček téměř rozpuštěné zmrzliny s oříšky a kousky čokolády.

Probral se a předstíral, že usnul jen na chvíli, ačkoli zmrzlina ho usvědčovala, že spal nejméně třicet minut.

Oba dva seděli do půl těla nazí, ve sladěných modrých kalhotách od pyžama, opření o manželův dvojité polštář.

Dlouho nic neříkala. Líbilo se jí, že tu spolu můžou takhle mlčky v klidu sedět.

Dívala se, jak se na hodinách u postele I.II změnilo na I.I2.

Claude strčil lžící do kelímku se zmrzlinou a vylovil kus tmavé čokolády.

Z dětského pokoje se ozval výkřik. „Mami!“ zavolala Elizabeth ze spaní a hned opět ztichla, ale Testové přesto přešel mráz po zádech.

Claude vyšťoural další kus čokolády a strčil si ho do pusy. „Ňam,“ řekl a mlsně se oblízl. Potom si olízl roztátou zmrzlinu ze hřbetu ruky.

Testová si vyndala z pusy dlahu. „Úžasný,“ poznamenala ironicky. „Jak můžeš jíst zmrzlinu, v který je tolik svinstva. Vlastně tam skoro chybí čistá zmrzlina. Neřeknu, kdyby sis dal vanilkovou, čokoládovou, jahodovou, nějakou opravdovou zmrzlinu, ale...“

„Koukni, kolik tady ještě zbylo dobrot, i když zmrzlina skoro roztála.“

Testová kdysi zmrzlinu zbožňovala, ale od té doby, co začala trénovat na maraton, už ji jedla jen v sobotu, když odpočívala. Vlastně teď mívala málokdy chuť na sladké. Dávala přednost datlím, obřím rozinkám a dalším přírodním sladkostem, které měly alespoň nějakou výživovou hodnotu. Po zmrzlině měla pocit, jako by se jí žaludek potáhl ropnou skvrnou.

„Vanilková a čokoládová jsou pro amatéry,“ prohlásil Claude a políbil ji na tvář.

Testová otevřela složku a ukázala na fotku Jessičiny tváře.

Claude se zamračil a postavil zmrzlinu na noční stolek. „Panebože,“ řekl.

„Ať už to udělal kdokoli, buď mu při tom úderu přálo štěstí... nebo měl cvik.“

Claude se opřel o pelest. „Cvik? Chceš říct, že to neudělal poprvé?“

„Nechci říct nic. Ale... Možná si pachatel Jessicu vybral prostě jako zástěrku, aby to vypadalo, že to souvisí s něčím jiným. S tím velkým případem nebo tak. Ale nesouvisí. Už nevím, co povídám. Celej večer jsem ze sebe dělala pitomce.“

„Jsi na sebe moc přísná.“

„Jsem jenom realista. Měla bych víc poslouchat a míň mluvit. Měla bych si všímat, jak detektiv North zachází se svědkama, jak postupuje...“

Sonja poklepala prstem na fotku.

„Praštil ji jenom jednou. Ve vzteku, v afektu,“ řekla. „Nebo ze msty. Něco z toho. Potom se leknul a zdrhnul.“

„Myslíš, že ji znal?“

„Statisticky vzato skoro určitě. Přinejmenším od vidění. Ale mám dojem, že ji znal důvěrně. Myslím, že to byl ten kluk, kterýho Merryfield zahlídnul. Její přítel. Nebo kluk, se kterým odmítla jít na ples nebo něco podobného.“

„A nemoh to bejt nějakej starej úchylák?“

„O tom bych víc uvažovala, kdyby tam Merryfieldová předtím toho kluka neviděla,“ odpověděla Testová. „Ale zatím nic nenasvědčuje tomu, že by Jessica byla znásilněná. Žádný stopy zápasu. Šaty měla na sobě. Je možný, že Lloyd z forenzního dojde k jinému závěru. Jenže když je pachatelem cizí člověk, většinou to souvisí se sexuálním násilím.“

„Takže jestli to byl nákej kluk, co dostal košem...“ Claude se opřel trochu výš o pelest a zívł. Doigův román mu sklouzl z klína a spadl na podlahu.

„Vysvětlovalo by se tím, proč ji nepraštil víckrát,“ pokračovala Testová. „Jednal v afektu. Ale když ji pak viděl na zemi v kaluži krve, nedokázal se přimět, aby ji praštil znova a ujistil se, že je mrtvá. Protože podle toho, co viděl, si přece nemoh bejt jistej, jestli není jenom v bezvědomí a neprobere se. Přes to zranění...“ Snažila se na něj nemyslet.

„No alespoň ho někdo viděl.“

„Na identifikaci to nestačí.“

„Jestli s ní chodil nebo se ji snažil sbalit, její kamarádi ho budou znát,“ řekl Claude.

„Ve škole se chci stavit zejtra ráno, až se ještě jednou podívám do toho baráku.“

„A máš k tomu vůbec svolení? Jestli případ vyšetřujou detektivové ze státní ...“

Utnula ho úsečným pohledem. Když si něco umanula, nebylo slůvko *svolení* součástí jejího slovníku.

„Vedou vyšetřování. Když zjistím něco důležitýho, musím jim předat informace. Ale jediný, co tu teď jinak řešíme, je jeden případ domácího násilí, kterej je navíc úplně jednoznačnej. Manželka se výjimečně rozhodla vypovídat.“

„A proč musíš jít ještě jednou do toho baráku?“

„Chci paní Merryfieldový položit pár otázek, ke kterým jsem se dneska nedostala. Mám tušení, že jim to s manželem úplně neklape.“

„Myslíš...“

„Ani nevím, co si myslím.“

Vzdychla, zaklapla složku a odložila ji na noční stolek.

„Takže zejtra v jednu asi nemůžeš vzít Elizabeth na preventivní prohlídku, co?“ nadhodil Claude.

„Do prdele. Úplně mi to vypadlo.“

„Vezmu ji tam.“ Claude ji políbil na čelo a zachumlal se pod peřinu.

Testová ještě dlouho seděla a pořád dokola si v duchu přehrávala uplynulý večer. Byla vyčerpaná, ale zároveň vzrušená, nabuzená adrenalinem.

Znovu vzala složku a začala ji procházet.

Bledé jitřní světlo proudilo dovnitř skrz dřevěné žaluzie. Jon sledoval Bethany, která spala na pohovce na druhé straně místnosti. Přešel k ní a chvíli nad ní stál. Tiše hvízdala nosem, hrud' se jí zvedala a zase klesala a ona vypadala velmi poklidně. Synek spal v přenosné dětské postýlce v rohu pokoje. Jon se ho dotkl dlaní. Chlapec hřál. A vůbec nic netušil. Jon se sklonil a políbil ho na čelo.

Došel do kuchyně a přehrál si vzkazy v hlasové schránce. Detektivové státní policie chtěli dnes přijít a všechny si poslechnout. Tři vzkazy, které si Jon zatím vyslechl, byly od právníků, kteří s ním pracovali na případu. Tucet byl od novinářů a všechny se týkaly předešlého večera. Další zhruba tucet byl od různých neznámých lidí, kteří mu postupně vzkazovali, že je ve spolku s ďáblem a že je buzna a zmrd.

Jon se postupně probíral nahrávkami, až našel tu, kterou hledal. Byla z předchozího rána.

Poslouchal a narůstal v něm odpor.

Hlas patřil člověku, který poslední týden volal už několikrát. Poprvé šlo jen o osm slov. Když si je Jon poslechl, krve by se v něm nedořezal. Od té doby přibýly čtyři další vzkazy a hlas pokaždé žádal víc a hrozil horšími věcmi než předtím.

Jon nejnovější záznam smazal. Potom smazal další vzkaz namluvený stejným hlasem. Poté jako by zpanikařil a v ná-

hlém popudu smazal všechny vzkazy od téhož volajícího i údaje o jeho volání.

Připojil se k pracovnímu telefonu a i na něm smazal všechny vzkazy, které mu nechal onen člověk.

Pak vyklouzl z domu, zamířil do kanceláře a přemýšlel, co by měl vlastně podniknout, aby se mu život nerozpadl na kusy.

Bethany se rozhlédla po místnosti, zamrkala a zahnala spánek. Jon byl pryč. Z pohovky, na které ležela, viděla otevřené dveře do sklepa. Zezdola vycházela fosforeskující záře, jako by schody vedly do nějaké laboratoře, v níž se odehrávají bizarní pokusy. Člověk by si myslel, že ty přístroje vypnou, pomyslela si.

Ráda by ty dveře zavřela, ale nechtěla se k nim přibližovat. Měla chuť někam utéct. Hned teď. Utéct ze svého vysněného domu. Připadala si tu špinavá a bála se. Nejraději by se celá vydrhla, spláchla by horkou vodou alespoň tělo, když už si nemohla vymýt hlavu a zbavit se vzpomínek na předešlý večer. Měla chuť obléct se do nových šatů, ostříhat se, udělat ze sebe ženu, která o tomhle světě neví zhola nic. Vzít syna na čerstvý vzduch. Dýchat. Bála se, že ať už Jessicu zabil kdokoli, vrátí se. Bála se, že tohle ještě není konec – jen začátek.

Vždycky Jona kvůli jeho práci obdivovala. Svoji kariéru založil na tom, že pomáhal obětem v nerovném postavení. Zvláště mladistvým. Chlapcům. Ale tenhle případ... S tím byly potíže od samého začátku. Byl riskantní, ať se na něj člověk díval jakkoli. Páru, který Jon zastupoval, byla upřena občanská práva a Bethany byla bezesporu na jeho straně – nešlo ale o oběti toho druhu, jaké Jon obvykle zastupoval.

Většinou se neúčastnil občanskoprávních sporů. Působil jako žalobce. Jenže pak vzal tenhle případ, navzdory Bethaninu přání. Pohádali se kvůli tomu. Bethany ho varovala, že kolem tohoto případu se vyrojí spousta extremistů. Že budou Jona obviňovat. Útočit na něj. Útočit na jeho rodinu. Jon prohlásil, že je paranoidní.

V tom sklepe jsem mohla být já, pomyslela si Bethany. Já.

Zvedla Jonatánka z postýlky. Pohládila ho po hlavě a vtom na trávníku zahlédla policistku z předešlého večera.

Bylo chladno a vál svěží větrík. Nebe bylo šedé, ale sluneční světlo pronikající přes mraky bylo tak jasné, až z toho Testovou pálily oči a musela mžourat. Byla otupělá z nevyspání a vlastní mozek, který odmítal vypnout třeba jen na bídné dvě hodinky neklidného spánku, ji začínal unavovat.

Popadla pár chirurgických rukavic, těsných jako druhá kůže, a vykročila přes zvadlý listopadový trávník k lesu za domem. Šla rozvážně a ostražitě jako člověk postupující minovým polem. Před každým dalším krokem se vždycky zastavila, občas na tak dlouho, že měla pocit, jako by se měnila ve vlastní portrét. Poprvé tenhle pocit zažila, když seděla Claudovi modelem a on maloval obraz, který si pak pověsil v ateliéru. Nejdřív na něco takového vůbec nechtěla přistoupit. Je snad něco zbytečnějšího, absurdnějšího a archaičtějšího než nechat se portrétovat? *Ten portrét není pro tebe, ale pro mě*, namítl Claude. Takže nakonec pochopitelně souhlasila.

Pozorně si prohlédla kousek půdy, na který se chystala vkročit. Zastavila se a rýpla do trávy vysunovacím ukazovátkem – vzpomínala si, že podobně kdysi používala učitelka zeměpisu na střední.

Na něco narazila. Něco vězelo v napůl zmrzlé zemi na kraji lesa za domem – na kraji lesa, skrz který se mohl kdo-